

ಉರುಳಿಸುತ್ತಾ ಹತ್ತಡಿ ಸಂಕದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನಾವು ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತೆವು. ಅನುಮಾನ ಬಾರದಂತಿರಲು ಸೈಕಲ್‌ನ ಚೈನು ಸರಿಪಡಿಸುವಂತೆ ಹರೀಂದ್ರ ಕುಕ್ಕುರು ಕುಳಿತ. ನಾನು ದೂರದಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗಿಂತಲೂ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿತ್ತು ಹರೀಂದ್ರನ ಕಣ್ಣುಗಳು.

‘ವೀ...ವಿ...ವೀ... ಬರ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ.’

ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಅವನು ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯತೊಡಗಿದ. ದೊಡ್ಡಿಹಿತ್ತಿನ ವೀಣಾ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಪತ್ರ ಕೊಡಬೇಕು. ತೆಗೋಳ್ತಾಳೆ... ಅವಳು ತೆಗೋಳ್ಳದೆ ಇರೋದಿಲ್ಲ.

‘ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಂದರವೀ ಕನಸು ಅರಳುವ ಗ್ರಾಮ.’ ಈಗ ಹಾಡಿದ್ದು ಹರೀಂದ್ರ.

ಛೇ! ಇವನೇಕೆ ಈ ಗೀತೆಯನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ? ಅವನು ತನ್ನಯನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ನನ್ನ ಭಾರವನ್ನು ಹೂವಿನಂತೆ ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುತ್ತಾ ಋಷಿಯಾಗಿ ಸೈಕಲನ್ನು ತುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ವೀಣಾ ಹತ್ತಿರವಾದಳು.ನಾನು ಪತ್ರವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡೆ. ಅವಳದನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕೈ ಏಕೋ ಏನೋ ಉದ್ದವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ನೋಡಿದರೆ? ಅವಳು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ? ಹರೀಂದ್ರ ವೇಗ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೈಕಲ್ ತುಳಿದ. ಅವಳು ತನ್ನ ನಡಿಗೆಯನ್ನು ನಿಧಾನಿಸಿ ನಿಂತವಳಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಏಕೋ ಏನೋ ಪತ್ರ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹರೀಂದ್ರ ಕೈ ತಲುಪದ ದೂರಕ್ಕೆ ಸೈಕಲ್ ತುಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವಳು ತಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ನಡೆದು ದೂರವಾದಳು.

‘ಪತ್ರ ಕೊಟ್ಟೆಯಾ?’

‘ಇಲ್ಲ.’

ಅವನು ಸೈಕಲ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಕಾಲನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೂರಿದ.

‘ಲೋ ಮಂಕೆ, ಕೆಳಗಿಳಿ.’

ನಾನು ಕೆಳಗಿಳಿದೆ.

‘ಇನ್ನು ನನ್ನಿಂದಾಗಲ್ಲ.’ ಅವನು ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯುತ್ತಾ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದ.

‘ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಹೇಳು. ನಾನು ಬಲೆ ಬೀಸೋನಿ.’

‘ನಿನ್ನ... ನಿನ್ನ...’ ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಓಸುಗುಟ್ಟಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹರೀಂದ್ರ ದೂರವಾಗಿದ್ದ.

ಹರೀಂದ್ರ ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ. ಇನ್ನು ಅವನ ಸಂಗಡ ಬೇಡ. ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ.

ಹತ್ತಡಿ ಸಂಕದ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಮೀನುಗಳು ನನ್ನ ಕೈಯಕ್ಷರ ನೋಡಿ ಓಡಿ ಬಂದವು. ಹಲವಾರು ತುಣುಕುಗಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಕಾಗದದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ಮೂಸುತ್ತಾ, ಮುಟ್ಟುತ್ತಾ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದವು. ಅಕ್ಷರಗಳು ಹೋಲಿ, ಕಡಲುಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾ ತೇಲಿಹೋದವು.

ಹತ್ತನೆಯ ಇಯತ್ತೆ ಮುಗಿಸಿದ್ದ ಕಾಲ.

ಪ್ರಣಯ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದವು. ನನಗೆ ನನ್ನ ಊರನ್ನೇ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಎಲ್ಲವೂ

ತರಾತುರಿಯಿಂದ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಊರಿನಲ್ಲಿ ಭೀತಿ ಬಿತ್ತುತ್ತಾ ಸಿಡುಬಿನ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾ ವಸೂರಿಮಾಲ (ಸಿಡುಬಿನ ಕಾಯಿಲೆಯ ದೇವರುಭೂತ) ಕುಣಿದಾಡಿತು. ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಿನ ಕಡು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಡುಬಿನ ಬೀಜ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದು ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂದವು. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಹಣ್ಣಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡವು. ಮಕ್ಕಳ ಉಸಿರಾಟದ ಮೂಲಕ ಸಿಡುಬಿನ ಬೀಜಗಳು ಒಳ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದವು. ತಲೆ ಸಿಡಿಯುವಂತಹ ನೋವು... ತೀವ್ರ ತೆರನಾದ ಜ್ವರ... ಸುಸ್ತು ಅತೀವ ಸುಸ್ತು... ಆಯಾಸ.

ಚಿಕನ್ ಪಾಕ್ಸ್ ಅಲ್ಲ, ಸ್ಕಾಲ್ ಪಾಕ್ಸ್! ಚಿಕನ್ ಪಾಕ್ಸ್‌ಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಹೆದರಬೇಕಿಲ್ಲ. ಬರುತ್ತದೆ. ಬಂದಂತೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಿಡುಬು ಹಾಗಲ್ಲ, ಬಂದ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದರೆ ಕಣ್ಣು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕಿವಿಯೊಳಗೆ ಬಂದರೆ ಕಿವಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮುಖಕ್ಕೆ ಕುರ ಬಂದರೆ ಪುಡಿಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹೊಸ ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳಂತೆ ಅದು ಅಲ್ಲೇ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕುರವಿನಂತೆ ಸಿಡುಬು ಎದ್ದು ಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಕುರನೇ, ಆ ಸಿಡುಬು ಬಂದರೆ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುರ ಹುಣ್ಣಾಗಿ ಒಡೆದು, ವೇದನೆಯಿಂದ ಒದ್ದಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಸಾವಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ನನಗೆ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಸಿಡುಬಿನ ಬಗ್ಗೆ ಭಯವಿತ್ತು. ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಸಿಡುಬಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಭಯಪಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಚೆಟ್ಟಾರ್ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಹರಿತವಾದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚಾಕುವಿದೆ. ಲಂಗೋಟಿ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಳ್ಳದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವರು ಚಾಕು ತೋರಿಸಿ ಭಯಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ‘ಕಚ್ಚೋ ಲಂಗೋಟಿ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವರು ಚಾಕು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ತೊಡೆಯ ಬಣ್ಣದ ಒಂದು ಷರಾಯಿ ತೊಟ್ಟು ಗದ್ದೆಯ ಬದುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಾಡುಹೂಗಳನ್ನು ಕುಯ್ಯಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಚೆಟ್ಟಾರ್ ನನ್ನ ಮುಂದೆ!

‘ನಾನೀಗಲೇ ನಿನ್ನ...’ ಆತ ಸಣ್ಣ ಚಾಕುವನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದರು. ನಾನು ಒಂದೇ ಓಟ. ನಾನು ಉಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೆದರಿದೆ. ಮುಂದೆ ನಾನು ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲೆ ಕಂಡರೂ ಓಡಿ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ನನಗೊಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಬಳಸದ ಒಂದು ಬದುವಿನಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ತೋಡನ್ನ ಜಿಗಿದು ದಾಟಿ ಹತ್ತಿರದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಬದುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಳಿ ತೋಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಗಾಜಿನ ಚೂರುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದೆ. ಮರದ ರೆಂಬೆಯನ್ನು ನಾಟಿ ತರಗಲೆಗಳನ್ನು ಹರಡಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೆಸರಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡೆ. ಮೇಲೆ ಒಂದಷ್ಟು ಹಸಿರುಹುಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿದೆ. ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ದೂರದಿಂದ ಬರುವಾಗಲೇ ಬೆಳೆದು ನಿಂತ ಭತ್ತದ

ಸಸಿಗಳು ಬಿದ್ದ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಡಗಿ ಕುಳಿತೆ.

‘ಅಯ್ಯೋ ಅಮ್ಮ’ ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಸುಮ್ಮನಾಗಲಿಲ್ಲ.

‘ಯಾರೋ ಅದು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರೋದು? ನಾನು ನೋಡಿಲ್ಲಂತೆ ತಿಳಿಯೋದು?’ ಎಂದು ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಕೂಗಿದರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೇಳಿದಾದರೂ ನಾನು ಭಯದಿಂದ ಎದ್ದು ಓಡಿದೆ. ಆಗ ಕೆಸರಿನ ಹೆಂಟೆಯ ಏಟಿನಂತೆ ಒಂದು ಶಾಪ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಬಂದು ಬಿತ್ತು.

‘ನಿನಗೆ ಅಮ್ಮ ಹಿಡಿಯಲಿ ಮಗನೆ’

ಆದರೆ ನಂತರ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರ್ ಸೊಂಟದಿಂದ ಕಿರುಗತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಚೆಟ್ಟಿಯಾರರ ಶಾಪ ನನಗೆ ತಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬ ಭಯ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿತ್ತು. ಸಿಡುಬಿಗೆ ಹೆದರಬಾರದು. ಅಷ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

‘ಸಿಡುಬಿಗೆ ಹೆದರಿದರೆ ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತದೆ.’

ಮೂಡಣ ಮನೆಯ ವಾಸು ಮತ್ತು ಸುಲುಮಿಗೆ ಸಿಡುಬು ಬಂತು. ಅದರ ನಂತರ ನಾನು ಅವರ ಮನೆಯತ್ತ ಹೋಗುವುದನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ತೆಂಕಣ ಮನೆಯ ಕಲ್ಯಾಣ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನಿಗೂ ‘ಅಮ್ಮ’ ಎದ್ದು ಬಂತೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಆ ಕಡೆಯ ಓಡಾಟವನ್ನು ನಾನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸಿದೆ.

ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಐವತ್ತರ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲೇ ಅಂಕಗಳು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೂಡಣ ಮನೆಯ ಮುಂದಿನಿಂದಲೇ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ನಾನು ಬಡಗಣ ದಿಕ್ಕಿನ ಅಂಗಳದಿಂದ ಗದ್ದೆಗಳಿಗಿದ್ದು ಒಳರಸ್ತೆಗೆ ಜಿಗಿದು ಶಾಲೆ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸದೆ ಮನೆಯತ್ತ ಒಂದೇ ಓಟ.

ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅಯೋಮಯ ವಾಗಿತ್ತು. ರುಕ್ಕಿಣಿಯ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಕುರುಗಳು ಎದ್ದು ಬಂದಿದ್ದವು. ಕಾಯಿಲೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಕಿಟ್ಟನ್ ಮೆಸ್ಟ್ರಿ ಬಂದು ಅದು ಸಿಡುಬೆಂದೇ ಖಚಿತಪಡಿಸಿದರು.

‘ಮಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಮಲಗಿಸು, ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದರು, ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅವಳನ್ನು ನೋಡೋಣೋನಿ. ನೀವು ಯಾರೂ ಸಮೀಪ ಬರೋದು ಬೇಡ.’

ಅಪ್ಪನೇ ರುಕ್ಕಿಣಿಯ ಕೀವು ಮೆತ್ತಿದ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಬಿಸಿನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೊಳೆದರು. ಅಪ್ಪನೇ ಕಷ್ಟಾಯ ಮಾಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಕುಡಿಸಿದರು.

ಕಷ್ಟಾಯಕ್ಕಾಗುವಷ್ಟು ಔಷಧಿ ಗೆಡ್ಡೆ, ಬೇರು, ಸಸಿಗಳನ್ನು ತುಸು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಂಡು ಜೋಪಾನ ವಾಗಿರಿಸಿದ್ದರು. ಕಾಯಿಸಿ, ಬತ್ತಿದ ಕಷ್ಟಾಯವನ್ನು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸೋಸಿ ಬಾಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಟ್ಟರು.

‘ಉಕ್ಕಣಿ... ಅಳಬೇಡ ಮಗಳೇ...’ ಅಪ್ಪ ಇನ್ನೂ ಕುರು ಏಳದ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಕೂರುವ ವ್ಯವಧಾನ ನನಗಿರಲಿಲ್ಲ. ರುಕ್ಕಿಣಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನಾನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.